

Autarkeia

Různá náboženství a filozofie pohlíží na stav lidstva jako na velice problematický, přirovnávají ho k chorobě a podání léku. Tato choroba má mnoho příznaků, včetně jakési duchovní "tíhy" či zemské přitažlivosti, jež nás táhne "dolů." Lidé jsou zajatci nesmyslné denní rutiny; po léta se rozvíjejících zlovyků, jako je pití, kouření, hazard a závislost na sexu, které jsou odpovědí na vnější tlaky; intelektuální a duchovní lenosti, která nám brání rozvíjet své síly a stát se živými, zářivými bytostmi; a zajatci vrtkavosti, jak je často bolestně zřejmé z našich stále obnovovaných "novoročních předsevzetí."

Jak často, když se zavážeme k vykonávání nějaké činnosti po určitou dobu, brzy přichází den, kdy zapomeneme, nacházíme omluvu pro zrušení našeho závazku nebo prostě přestaneme! To není pouhá vrtkavost či nedostatek vytrvalosti na naší straně: je to známka naší neschopnosti ovládat sami sebe a naše životy.

Kromě toho jsme od přírody neschopni udržet naši mysl soustředěnou na nějaký předmět meditace. Snadno se rozptýlíme a znučíme. Trávíme svůj život žvaněním o nedůležitých, bezvýznamných podrobnostech. Naše rozhovory většinou nejsou skutečné dialogy, ale spíše výměna monologů.

Zaměstnává nás práce, která nás nezajímá, a naším největším zájmem je shánění obživy. Cítíme se znučení, prázdni a sexuálně frustrovaní naší vlastní či partnerovou neschopností vydat ze sebe maximální výkon. Jsme zaměstnaní prací, která nás nezajímá, a naším největším zájmem je vydělávat si na živobytí. Cítíme se znučení, prázdni a sexuálně frustrovaní svou vlastní či partnerovou neschopností podat nejvyšší výkon. Chceme víc: víc peněz, víc volna, víc "zábav" a víc naplnění, z něhož máme příliš málo, příliš zřídka. Oddáváme se všem druhům požitků a malicherných rozkoší, abychom uklidnili naše otupělé a raněné vědomí. A přesto jsou všechny tyto věci pouhými příznaky skutečného problému, který sužuje stav lidstva. Náš skutečný problém není, že jsme nedokonalé bytosti, ale že nevíme, jak být jinými, a ne jak po tom toužit. Přijímáme každodenní život, myslíme si, že je to "pravé", zatímco pomalu ale neúprosně dusíme touhu po transcendenci, jež je skryta hluboko v našem nitru. To se nakonec ukáže být naší skutečnou zhoubou; nejsme nepodobni

kuřákům, kteří po diagnostikované rozedmě plic, kouří dál až do hořkého konce. Problém je, že problém popíráme. Jsme jako psychotický jedinec, který popírá, že je duševně chorý, nebo jako sociopat, který po spáchání těžkého zločinu, trvá na tom, že má svědomí, roní slzy a dělá si výčitky svědomí, aby to dokázal.

V minulosti hnutí jako pythagoreismus, gnosticismus, manicheismus, mandaismus a středověké katarství tvrdila, že problém sužující lidské bytosti je samotné tělo či, přesněji, tělesná hmota. Tato hnutí zastávala názor, že duše či duch je zajatcem v kleci hmoty a čeká na osvobození. (Evola tuto interpretaci odmítal jako nesofistickou a jako produkt ženského a tellurického světónázoru.) Buddhismus prohlašoval, že "znečištěná" či "neosvícená mysl" je skutečným problémem, a rozvíjel po staletí skutečnou vědu myslí ve snaze léčit chorobu u kořene. Křesťanský theismus spatřoval kořen lidského utrpení a zla v hříchu. Jakožto pomoc navrhuje katolicismus a východní ortodoxie začlenění se do církve prostřednictvím křtu a aktivní účast na jejím liturgickém životě. Mnozí protestanti místo toho prosazují život a osobní vztah s Ježíšem Kristem jako Pánem a Spasitelem, jenž se rozvíjí modlitbou, studováním Bible a společenstvím v církvi.

Evola považoval akceptování stavu lidstva za skutečný problém a autarkii, čili soběstačnost, za lék. Dle starověkých cyniků je autarkeia schopnost vést uspokojivý, plný život s menším množstvím materiálních statků a rozkoší. Autarkická bytost (ideální člověk) je osoba, která je schopna duchovního růstu i při absenci toho, co jiní považují za životní nezbytnosti (tj. zdraví, bohatství a dobré vztahy s lidmi). Stoikové přirovnávali autarkii k ctnosti (arête), kterou považovali za jedinou věc potřebnou ke štěstí. Dokonce epikurejci, ačkoliv vedeni hledáním potěšení, pokládali autarkii za "velké dobro, kdy cílem není vystačit s málem, ale že pokud je velký nedostatek, můžeme se spokojit s málem." [44]

Evola potvrzoval představu o autarkii svým odmítáním stavu lidstva a běžného života, který z něj vychází. Tak jako před ním Nietzsche, Evola tvrdil, že stav lidstva a každodenní život by se neměly přijímat, ale překonávat: naše hodnota spočívá ve "vyčnívání" (latinsky *projectum*, "být vržen vpřed"). Tudíž, na čem záleží u lidských bytostí, není, kým jsme, ale čím se můžeme a měli bychom se stát. Lidé jsou osvíceni či neosvíceni dle toho, zda chápou či nechápou tuto základní metafyzickou pravdu. Nebyla to u Evoly povýšenost, co ho vedlo k závěru, že většina lidí jsou "otroci", chycení v samsarě jako morčata běhající v kole ve své kleci. Dle Evoly, jenž měl na tomto stavu podíl, jsou mezi nimi, které člověk každý den potkává, nejen osoby s málo placeným zaměstnáním, ale i něčí spolupracovníci, členové rodiny, a zvláště lidé bez základního vzdělání. Toto je samozřejmě těžké uznat. Evola byl stravován touhou po tom, co Němci nazývají *mehr als leben* ("víc než žítí"), která je nevyhnutelně zklamána možnostmi lidské existence. Ve sbírce Evolových esejů na téma horolezectví čteme:

"Na jistých vrcholech existence se, podobně jako žár mění na světlo, život osvobozuje od sebe samotného; ne ve smyslu smrti individua či jistém druhu mystického konce, ale ve smyslu transcendentálního potvrzení života, v němž úzkost, nekonečná žádostivost, toužení a obavy, hledání náboženské víry, podpora

a cíle lidí, to všechno ustupuje převládajícímu stavu klidu. Existuje něco většího než život, v životě samotném, a ne mimo něj. Tato heroická zkušenost je hodnotná a dobrá sama o sobě, kdežto běžný život je jen řízen zájmy, vnějšími záležitostmi a lidskými konvencemi.”[45]

Dle Evoly nelze a neměl by se stav lidstva přijímat, ale spíše překonávat. Lék nespočívá v tom, mít více peněz, větší vzdělání či více morální spravedlnosti, ale v radikálním a důsledném závazku usilovat o duchovní osvobození. Minulost nabízí několik příkladů rozlišování mezi "běžným" životem a "odlišným" životem. Starověcí Řekové odkazovali běžný, materiální, fyzický život termínem bios a používali termín zoe k opsání života duchovního. Buddhistské a hinduistické posvátné knihy kladli rozdíl mezi samsaru, čili život potřeb, tužeb, žádostí a přání, a nirvánou, stavem čili ukončením utrpení (dukka). Křesťanská písma rozlišovala mezi "životem dle těla" a "životem dle Ducha." Stoikové rozlišovali mezi "životem dle přirozenosti" a životem ovládaným žádostmi. Heidegger rozlišoval mezi autentickým a neautentickým životem.

Kierkegaard mluvil o estetickém životu a etickém životu. Zoroastrijci rozlišovali mezi dobrem a zlem. Esejci rozdělávali lidstvo na dvě skupiny: následovníky Pravdy a následovníky Lži.

Autoři, kteří přivedli Evolu k pojmům soběstačnosti a "absolutního individua" (ideální, nedosažitelný stav), byli Nietzsche a Carlo Michelstaedter. Druhý z nich byl dvaadvacetiletý italský student židovského původu, který spáchal sebevraždu v roce 1910, den po dokončení své doktorské disertace, jež byla poprvé vydána roku 1913 pod názvem *La persuasione e la retorica* (Přesvědčení a rétorika)[46]. Michelstaedter ve své práci tvrdí, že stavu lidstva dominuje soucit, melancholie, nuda, strach, hněv a utrpení. Skutky člověka ukazují, že je pasivní bytostí. Protože přisuzuje hodnotu věcem, je také odváděna jeho pozornost k nim či honbě za nimi. Tudíž člověk hledá stabilní základní bod mimo sebe, ale nedaří se mu ho nalézt, zůstává politováníhodným zajatcem své iluzorní individuality. Dle Michelstaedtera jsou dvě možné cesty, jak žít za tohoto stavu lidstva, a to cesta Přesvědčení a cesta Rétoriky. Přesvědčení je nedosažitelný cíl. Spočívá v naprostém a nepodmíněném ovládnutí sebe samého, aniž by bylo potřeba ještě cokoliv dalšího. To znamená mít život v sobě samém. Slovy Michelstaedtera: "Cesta Přesvědčení, na rozdíl od trasy autobusu, nemá značky, jež lze číst, studovat či sdělovat ostatním. Nicméně máme všichni v sobě potřebu ji nalézt; všichni musíme razit vlastní cestu, protože každý z nás je sám a nemůže očekávat nějakou pomoc zvenčí. Cesta Přesvědčení má pouze jedno ustanovení : nespokoj se s tím, co ti bylo dáno.”[47]

Naopak cesta Rétoriky značí utišující prostředky a náhražky, které člověk přijímá místo autentického Přesvědčení. Dle Evoly jdou po stezce Rétoriky ti, "kdo odmítají skutečné sebeovládání, opírají se o jiné věci, věří, že druzí jim uleví, a to na základě temné potřeby a ustavičné a neurčité touhy.”[48] Jak napsal Nietzsche:

"Tísnete se se svými bližními a máte pro to krásná slova. Avšak já vám pravím:

Vaše láska k svému bližnímu je neláskou k sobě samým. Prcháte před sebou ke svému bližnímu a chtěli byste z toho učinit ctnost: já se však nedám oklamat vaší nesobeckostí... Kéž byste se raději nesnesli se svými bližním či bližním bližního; pak byste si museli udělat přítele a jeho překypující srdce ze sebe samých.”[49]

Cíl autarkie se prolíná celým Evolovým dílem. Při svém hledání tohoto privilegovaného stavu podal výklad cest, po níž se ubírala hnutí minulosti jako tantrismus, buddhismus, mithraismus a hermetismus.

Na počátku dvacátých let 20. stol. Decio Calvari, prezident italské Nezávislé teosofické ligy, uvedl do studia tantrismu. Evola si brzy začal dopisovat s učeným britským orientalistou a šířitelem tantrismu, sirem Johnem Woodroffem (který také psal pod pseudonymem "Arthur Avalon"), z jehož děl a překladů tantrických textů bohatě čerpal. Zatímco René Guénon ve svém díle *L'homme et son devenir selon le Vedanta* (Člověk a jeho stávání se dle Védanty) (1925) oslavoval Védantu jako kvintesenci hinduistické moudrosti a prosazoval nadřazenost rozjímání či vědění nad skutkem, Evola zastával odlišný pohled. Odmítaje názor, že duchovní autorita má větší hodnotu než královská moc, napsal Evola roku 1925 knihu *L'uomo come potenza* (Člověk jakožto síla). Ve třetím přepracovaném vydání (1949) se změnil název na *Lo yoga della potenza* (Jóga síly).[50] Tato kniha představuje spoj mezi jeho filosofickými díly a zbytkem jeho literární tvorby, která se zaměřuje na tradicionalistické záležitosti.

Teze Jógy síly je ta, že duchovní a společenské podmínky, jež jsou charakteristické pro Kali-jugu, významně snižují efektivnost čistě intelektuálních, kontemplativních a rituálních cest. V tomto věku úpadku je jedinou cestou, jež se otevírá tomu, kdo usiluje o „velké osvobození“, rázný čin.[51] Tantrismus se definoval jako systém založený na praktikování, v němž hatha-jóga a kundalini-jóga zahrnuje psychologický a mentální trénink následovníků tantrismu při jejich hledání osvobození. Při své kritice starého předsudku Západu, dle něhož se orientální duchovno vyznačuje postojem úniku (jakožto protiklad duchovnu Západu, který údajně prosazuje vitalismus, aktivismus a vůli k moci), Evola znovu zdůraznil nastíněním cesty, kterou následuje tantrismus, svou víru v nadřazenost činu. O několik desetiletí později renomovaná členka Francouzské akademie, Marguerite Yourcenar, vzdala hold Józe síly. Psala o "nesmírném přínosu, jenž se může dostat vnímavému čtenáři z pojednání, jakým je to Evolovo,"[52] a usuzovala, že "studium Jógy síly je přínosné zejména v době, v níž je každá forma disciplíny naivně diskreditována." [53]

Avšak Evolův zájem se netýkal jen jógy. Roku 1943 napsal *Doktrínu probuzení*, v níž se zabýval učením raného buddhismu. Považoval Budhovo původní poselství za árijskou asketickou cestu určenou duchovním "bojovníkům", usilujícím o osvobození z podmíněného světa. V této knize zdůraznil anti-theistické a anti-monistické chápání Budhovo. Budha učil, že oddanost tomu či onomu bohu nebo bohyni, rituálnost a studium Véd nevedou k osvícení, ani není zážitkem ztotožnění své duše s "kosmickým Veškerenstvem" pojmenovaným Brahman, protože dle Budhy jsou "duše" i "Brahman" výplody našich bláhových myslí.

V *Doktríně probuzení* Evola pečlivě podává nástin čtyř "džhan" čili úrovní meditace, kterými

prochází seriózní praktik na cestě k nirváně. Většinou zdrojů, z nichž Evola čerpal, jsou italské a německé překlady Suttapitaky (tj. Koš nauky – pozn. překl.), jež je částí pálijského kánonu buddhistických posvátných knih, v nichž jsou zaznamenána Budhova kázání. Při svém velebení čistoty a věrnosti raného buddhismu k Budhově poselství Evola označil mahájánský buddhismus (Mahájána = Větší vůz – pozn. překl.) za pozdější odklon od Budhova učení a jeho zkažení, ačkoliv sám oslavoval Zen[54] a nauku o prázdnotě (sunyata) jakožto největší mahájánské počiny. V Doktríně probuzení vychvaluje postavu ahrata, jenž dosáhl osvícení. Taková osoba je osvobozena s koloběhu znovuzrození, protože úspěšně zdolala samsárickou existenci (samsára = koloběh zrodů a smrti – pozn. překl.). Aharatův úspěch lze dle Evoly přirovnat k dosažení jivan-mukti tantrismu, mitraického zasvěcení, gnostické moudrosti či taoistické "nesmrtelnosti."

Tento text byl Evolův nejlepší. Částečně z důvodu, že si ho přečetli, se dva britští členové OSS stali buddhistickými mnichy. Prvním byl H. G. Musson, který také přeložil Evolovu knihu z italštiny do angličtiny. Druhým byl Osbert Moore, jenž se stal významným odborníkem na pálištinu a přeložil do angličtiny množství buddhistických textů. Za sebe bych poznamenal, že Evolova Doktrína probuzení podnítila můj zájem o buddhismus a přivedla mne k přečtení Suttapitaky, abych vyhledal společnost théravádských mnichů (Théráváda = Cesta starších, škola buddhismu – pozn. překl.) a prakticoval meditaci.

V Metafyzice sexu (1958) Evola polemizoval s třemi pohledy na lidskou sexualitu. Prvním je naturalismus. Dle naturalismu je milostný život chápán jako rozšíření zvířecích instinktů či pouze jako prostředek k zachování druhu. Tento názor v poslední době obhajoval antropolog Desmond Morris jak ve svých knihách, tak ve svém dokumentu The Human Animal (Člověk zvíře). Druhý pohled Evola nazval "buržoazní láska": vyznačuje se úctyhodností a je posvěcena sňatkem. Nejvýznamnějšími rysy tohoto typu sexuality jsou vzájemná oddanost, láska a city. Třetím pohledem na sex je požitkářství. Lidé řídicí se tímto pohledem hledají cíl v potěšení samotném. Tomuto typu sexuality jsou beznadějně uzavřeny transcendentní možnosti, jež jsou vlastní pohlavnímu styku, a tudíž nestojí za to, aby se mu věnovalo. Evola pak přikročil k objasňování toho, jak se pohlavní styk může stát cestou k duchovním počínům.

Apoliteia

Roku 1988 napsal nadšený zastávce svobodného projevu a demokracie, novinář a spisovatel I. F. Stone, provokativní knihu s názvem The Trial of Sokrates (Soud se Sokratem). Stone ve své knize dokazoval, že v rozporu s tím, co tvrdili ve svých zprávách o životě svého milovaného učitele Xenofón a Platón, nebyl Sokrates nespravedlivě usmrčen zkorumpovaným a zlým demokratickým režimem. Dle Stonea se Sokrates provinil několika pochybnými postoji, které nakonec zapříčinily jeho pád.

Za prvé se Sokrates v osobním životě vyhýbal angažování v politice a druhé od ní odrazil ve prospěch rozvíjení "dokonalosti duše." Stone považuje tento postoj za hanebný, protože ve městě mají všichni občané práva i povinnosti. Protože Sokrates nežil dle svých občanských závazků, provinil se "občanským úpadkem", zvláště za diktatury. V tu dobu Sokrates místo toho, aby se připojil k opozici, zaujímal pasivní postoj: "Nejhovornější muž Athén ztichl, když

bylo jeho hlasu nejvíce potřeba.”[55]

Dále Sokrates idealizoval Spartu, měl aristokratické a pro-monarchistické názory a opovrhoval athénskou demokracií, trávil spoustu času zostouzením prostého člověka. Nakonec mohl být Sokrates zproštěn viny, kdyby si nezneprátelel soudní porotu svou veselou blahosklonností a místo toho se dovolával principu svobodného projevu.

Evola se Sokratovi podobá svými politickými postoji, jak je vylíčil Stone. Evola se také hlásil k "apoliteia." [56] Odrazoval lidi od nadšené angažovanosti v politice. Nikdy nebyl členem politické strany a vyhýbal se i vstupu do fašistické strany, když byla u moci. Proto byl odmítnut, když se po vypuknutí druhé světové války pokusil vstoupit do armády, ačkoliv se dobrovolně přihlásil ke službě na frontě. Také zrazoval od zapojení se do "agorického života." Starověká agora čili náměstí pro veřejnost, bylo místo, kde se shromažďovali svobodní Athéňané, aby diskutovali o politice, uzavírali obchodní dohody a rozvíjeli společenské vztahy. Jak řekl Budha:

"Vskutku, Anando, není možné, aby bhikku [mnich], jenž nalézá potěšení ve společenství, které nalézá potěšení ve společnosti, někdy došel a setrval ve vykoupení myslí, které je dočasné a příjemné, či vykoupení myslí, které je věčné a neochvějné. Lze však očekávat, že pokud žije bhikku o samotě, stranou od společnosti, dojde a setrvá ve vykoupení myslí, které je dočasné a příjemné, či ve vykoupení myslí, které je věčné a neochvějné..." [57]

Evola, podobně jako Sokrates, velebil občanské hodnoty, duchovní a politické úspěchy a metafyzický význam starověkých monarchií, válečnických aristokracií a tradičních, nedemokratických civilizací. Cítil nic než opovržení k nevědomosti obyčejných lidí, k vzpurným masám, k bezvýznamnému prostému člověku.

Konečně Evola, podobně jako Sokrates, se nikdy nedovolával takových demokratických hodnot, jakými jsou "lidská práva," "svoboda projevu" a "rovnost," a byl "odsouzen" k tomu, čemu Němci říkají "smrt tichem." Jinými slovy, byl vykázán do akademického zapomnění.

Evola odmítání zapojení se do společensko-politické arény je nutno připisovat jeho filozofii nerovnosti. Norberto Bobbio, italský senátor a emeritní profesor filosofie na katedře turínské university, napsal útlou knížku Právce a levice: Význam politického rozlišení.. [58] Bobbio, angažovaný levicový intelektuál, se v ní pokouší odhalit klíčový element, jenž odlišuje politickou pravici od levice (dvojici, jež je v neideologické politické aréně Ameriky představována dichotomií "konzervativec a liberál" či "stoupenec hlavního proudu a radikál"). Po rozebrání několika námitek vůči současné důležitosti dvojice pravice-levice, která následuje úpadek a pád hlavních politických ideologií, Bobbio usuzuje, že rozdělení na pravici a levici je stále opodstatněné a životaschopné, ačkoliv jednou bude mít stejný průběh jako jiné známé dvojice minulosti: "patriciové a plebejci" ve starověkém Římě, "guelfové a ghibellini" středověku a "Koruna a parlament" v Anglii sedmnáctého století.

Na konci této knihy Bobbio soudí, že "hlavním kritériem pro rozlišování pravice a levice je jejich rozdílné stanovisko k ideálu rovnosti." [59]

Tudíž dle Bobbia nejsou názory pravice a levice na "svobodu" a "bratrství" (další dvě hodnoty z trojice Francouzské revoluce) tak rozdílné jako jejich vztah k rovnosti. Bobbio vysvětluje: "Můžeme příhodně nazvat 'rovnostráři' ty, kdož vědomi si toho, že lidské bytosti jsou si jak rovny, tak nerovny, však při jejich posuzování a uznávání jejich práv a povinnosti dávají větší význam tomu, co je činí sobě rovnými, spíše než co je činí nerovnými; a 'ne-rovnostráři' ty, kdož začínají u téhož předpokladu a stejné premisy, a dávají větší význam tomu, co je činí nerovnými, než co je rovnými činí." [60]

Evolu, jakožto představitele evropské pravice, lze považovat za čelního anti-rovnostářského filosofa dvacátého století. Evolovy argumenty přesahují letitou debatu mezi těmi, kteří tvrdí, že rozdíly mezi lidmi třídní, rasové, dle vzdělání a pohlaví jsou z důvodu nespravedlivé stavby společnosti, a těmi, kteří na druhé straně věří, že tyto rozdíly jsou genetické. Dle Evoly existují duchovní a ontologické důvody, jež vysvětlují rozdíly v lidském způsobu života. V Evolových spisech se objevuje společenská dichotomie mezi zasvěcenci a "vyššími bytostmi" na straně jedné, a lůzou na straně druhé.

Dvěma díly, která nejlépe vyjadřují Evolovu apoliteu, jsou Lidé uprostřed ruin (1953) a Jet na tygru (1961). V první podává výklad svých názorů na "organický" stát, běžujíc nad objevující převahou ekonomiky nad politikou v poválečné Evropě a Americe. Evola napsal tuto knihu, aby poskytl opěrný bod pro ty, kteří přežili válku a neváhali se považovat za "reakcionáře", silně nepřátelské vůči vznikajícím rozvrtným intelektuálním a politickým silám, které přetvářeli Evropu: "Znovu můžeme vidět, jak jsou různé aspekty současného společenského a politického chaosu provázané a že je nemožné jim účinně čelit jinak než návratem k počátkům. Vrátit se k počátkům znamená, prostě a jednoduše, zahrnout vše, co je v každé oblasti, ať společenské, politické či ekonomické, spojeno s 'nesmrtelnými principy' roku 1789 pod pláštíkem svobodomyšlné, individualistické a rovnostářské myšlenky, a postavit proti tomu hierarchický názor. Pouze v souvislosti s tímto názorem nejsou hodnota a svoboda člověka pouhými slovy či záminkami k ničivému a podvrtnému konání." [61]

Evola povzbuzuje své čtenáře, aby zůstali pasivními diváky v pokračujícím procesu znovubudování Evropy a aby hledali své občanství jinde: "Idea, jedině Idea musí být naší skutečnou vlastí. Na čem záleží, není narodit se v téže zemi, mluvit stejným jazykem či být téhož rasového původu; spíše sdílet stejnou Ideu musí být oním faktorem, jenž nás sjednocuje a odlišuje od ostatních." [62]

V knize Jet na tygru Evola předkládá intelektuální a existenciální taktiky pro vypořádání se s moderním světem, aniž by jím byl jedinec ovlivněn. Název je vypůjčen z čínského rčení, které praví, že zabránit tygrovi, aby vás sežral, lze tím, že se mu skočí na záda a jede se na něm, aniž by vás shodil. Evola dokazoval, že neúčastnění se politického a společenského budování lidského společenství ze strany "odlišeného člověka" může doprovázet i pocit sympatie k těm, kteří různými způsoby žijí na okraji společnosti a odmítají její dogmata a konvence.

”Odlišný jedinec” se cítí ve své společnosti jako outsider a necítí žádný morální závazek vůči požadavkům společnosti, aby se připojil k tomu, co považuje za absurdní systém. Takový jedinec může chápat nejen ty, kteří žijí mimo parametry společnosti, ale i ty, kteří se staví proti takové společnosti, či lépe, proti této společnosti.[63]

Proto ve své knize *L’arco e la clava* (Hůl a kyj) z roku 1968 Evola vyjádřil jisté ocenění ”beatové generace” a hippies, neustále dokazujíc, že postrádají náležitý smysl pro transcendenci, jakož i pevný bod duchovní vážnosti, z něhož by mohli zahájit účinnou vnitřní duchovní ”revoltu” proti společnosti.

===

[44] Epicurus, Letter to Menoeceus, str. 47.

[45] Julius Evola, *Meditations on the Peaks*, přeložil Guido Stucco, Rochester, VT: Inner Traditions, 1998, str. 5.

[46] Carlo Michelstaedter, *La persuasione e la retorica*, Milan: Adelphi Edizioni, 1990.

[47] Tamtéž, str. 104.

[48] *Il cammino del cinabro*, str. 46.

[49] F. Nietzsche, *Thus Spoke Zarathustra*, přeložil R.J. Hollingdale, London: Penguin Books, 1969, str. 86.

[50] Evola, *The Yoga of Power*, přeložil Guido Stucco, Rochester, VT: Inner Traditions, 1992.

[51] Evolovi by se asi líbil Ježíšův výrok (Lukáš 16:16): ”Zákon a Proroci až do Jana, od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý do něho násilně tiskne.”

[52] Marguerite Yourcenar, *Le temps, ce grand sculpteur*, Paris: Gallimard, 1983, str. 201.

[53] Tamtéž, str. 204.

[54] Julius Evola, *The Doctrine of Awakening*, Rochester, VT: Inner Traditions, 1995.

[55] I. F. Stone, *The Trial of Socrates*, New York: Doubleday, 1988, str. 146.

[56] Julius Evola, *Cavalcare la tigre*, str. 174-78.

[57] Mahajjima Nikayo, str. 122.

[58] Norberto Bobbio, *Destra e sinistra: ragioni e significati di una distinzione politica*, Rome: Donzelli Editore, 1994. Tato kniha byla vydána v angličtině jako *Left and Right: The*

Significance of a Political Distinction, Cambridge, England: Polity Press, 1996.

[59] Tamtéž, str. 80.

[60] Tamtéž, str. 74.

[61] Julius Evola, Gli uomini e le rovine, Rome: Edizioni Settimo Sigillo, 1990, str. 64.

[62] Tamtéž, str. 41.

[63] Julius Evola, Cavalcare la tigre, str. 179.